

Hiteleti információk: HÁZASSÁGKÖTÉS

A házasság szentsége a házaspár között örök és kizárólagos köteleket hoz létre, ezért **felbonthatatlan. Segíti a házastársakat**, hogy életüket rendezetten, hűségben, Isten akarata szerint tudják élni, a gyermekeket felelősen elfogadják és neveljék.

A szentség kiszolgáltatását **azon a plébánián kell kérni, ahol, a házasságot kötni akarja a pár. Az esküvő tervezett időpontja előtt kb. 3-6 hónappal** célszerű jelentkezni a plébánián. Ahhoz, hogy a szentség kiszolgáltatható legyen, **legalább az egyik félnek latin szertartású katolikusnak kell lennie.**

Az esketés helyén adnak eligazítást a szükséges adminisztratív kérdésekről. Ha egyik fél sem lakik az eskető plébánia területén, az esketés megengedtségéhez legalább az egyik fél lakóhelye szerinti plébánostól elbocsátó szükséges.

A házasságkötés előtt álló **párokat kellően fel kell készíteni.** Az esketéshez az egyházmegyei táblázat szerinti "stóla díj" van megszabva.

KARITÁSZ TARTÓSÉLELMISZER-GYŰJTÉS

Kárpátalja és a háború sújtotta Ukrajna területein élőknek

A háború sújtotta Ukrajnában élők számára, így Kárpátalja magyar lakosságának is, növekvő nehézséget jelent a napi megélhetés. Megsegítésükre országos összefogásra van szükség!

Az elmúlt hetekben újabb áremelések súlyosbították a helyzetet. Az év elejéhez képest 3,5-szeresére emelkedtek a közüzemi díjak, és közel négyszer annyiba kerül egy kiló kenyér, mint januárban. A drasztikusan megnövekedett árak mellett a fizetések, nyugdíjak elértéktelenedése miatt az élők számára egyre nagyobb gondot okoz a mindennapi szükségletek beszerzése.

Ukrajna lakosságának nagy része a teljes elszegényedéstől fél.

A Katolikus Karitászt folyamatosan várja az adományok. A pénzügyi problémák mellett **március 31-ig tartósélelmiszer felajánlással** is támogathatják a bajba jutottakat.

A Katolikus Karitászt elkülönített bankszámlaszáma:

Raiffeisen Bank 12011148-00124534-00800007

A közlemény rovatba kérjük beírni: „Kárpátalja”.

A 1356-os adományvonal hívásával 500Ft- tal támogathatja.

BESZÁMOLÓ A KÉSZ ÖSSZEJÖVETELÉRŐL

Vecsei Miklós, a Hajléktalanért Közalapítvány kuratóriumának elnöke, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat ügyvezető alelnöke tartott előadást 11-én (k) „A nyomorúság útjai” címmel a hajléktalanokról és a nyomorban élőkrol.

Bevezetőjében felidézte Lázár és a gazdag ember példáját.

A nyomor a szegénységnek az a foka, amikor már a remény is elvész valakinek az életéből, amiért érdemes lenne küzdeni.

Vendégünk beszélt a Szeretetszolgálat budapesti tevékenységéről, a Pécsen, Veszprémben, Tarnabodon tett lépésekről. Vidéken sokkal nehezebb a helyzet, mint a fővárosban, ahol több a segítő szervezet, hajléktalan szálló, melegek.

Nincs egységes, mindenhol alkalmazható módszer. Minden embernél, csoportnál, településen az ottani adottságok, lehetőségek, igények alapján kell a támogatást kialakítani, nyújtani.

Kitekintett európai példákra, Finnországba, Franciaországba, Skóciába. Az összehasonlítás nehéz, mert mindenhol mást tartanak hajléktalannak. A hazainál sokkal nagyobb anyagi lehetőségei vannak a hajléktalanság ellen küzdő szervezeteknek.

Hangsúlyozta, hogy a mindenkori kormányoknak olyan intézkedéseket kell hoznia és anyagi forrásokat biztosítania, hogy hosszú távon, 30 éven keresztül lehessen segíteni, követni a rászorulókat.

Vermes Ágota Cecília

NAGYBŐJTI KARITÁSZ LELKIGYAKORLAT

Szent Erzsébet Karitászt Központ és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye nagybőjti karitászt lelkigyakorlatot szervezett a máriabesnyői lelkigyakorlatos házban 8-11. között.

A miséket és a lelkigyakorlatot **Écsy Gábor atya** a Katolikus Karitászt vezetője és **Molnár Alajos atya**, jelenleg a Baross Gábor telepi Jézus Szíve plébánián plébános, vezette.

Az elmélkedések, lelki programok mellett a karitászt vezetők és segítők napi feladataikról is hosszasan beszélgettünk. A felmerülő kötelezettségeket, problémákat és dilemmákat átbeszéltek és kérdéseinkre válaszokat kaptunk. Számomra nagyon hasznosnak bizonyult az eltelt négy nap. Sok információval lettem gazdagabb, amely nagyban segítheti a templomunk

karitászt feladatainak ellátását. Továbbá megismerhettem a főegyházmegyei karitászcsoportoknál szolgáló munkatársak napi feladatait, örömeit és gondjait. A tapasztalatokat **Écsy Gábor atya** vezetésével egymásnak továbbadtuk.

A Szent Erzsébet Karitászt Központ az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye hivatalos segélyszervezete, mely 1991-ben azzal a szándékkal szerveződött újjá, hogy az egyházmegye területén működő plébániák karitászcsoportjainak létrehozását segítse, munkájukat koordinálja, kapcsolatot tartva a Katolikus Karitásztal és más egyházmegyekkel, felekezettel, valamint a hasonló állami, önkormányzati szervezetekkel.

A főegyházmegye nyolc karitászt régióra van felosztva, ebből hat a budapesti, kettő a vidéki területeket fogja át. A főegyházmegyében közel százötven plébánián működik önkéntes karitászt csoport. A Karitászt Központ szervezésében pályaudvari misszió is működik, ahol naponta 130 hajléktalan kap meleg ételt a téli krízisidőszakban. Működhetnek továbbá egy szenvedélybetegeket segítő lelki központot. Évente többször osztanak élelmiszert, és egész évben tartanak ruhaosztást. A rászoruló családokat lakberendezési cikkekkel, gyógyászati segédeszközökkel is támogatják, nyaranta pedig több száz gyermek táborszását segítik.

Varga Éva

KÁRPÁTALJÁRÓL SZERETETTEL

Az újságíró kérdése úgy hangzott az élelmiszercsoport átadásakor, hogy jó érzés-e segíteni? A könnyű válasz az lett volna, hogy jó érzés, de nem volt az. Így azt válaszoltam, hogy nem jó érzés, sőt, nagyon elkeseredett vagyok!

Huszonöt éve dolgozunk. Sokszor reménytelen helyzetekben, amikor világosan látjuk, hogy a segítségünk csak pillanatok, perceket, esetleg napokat tesz elviselhetőbbé, de nincs és nem is lehet lehetőségünk a baj gyökerét kitépni. Mégis tesszük a dolgunkat, mert pontosan tudjuk, hogy a túlélt pillanatok, percek, napok hozhatnak új esélyeket, amelyek erőfeszítéseink nélkül talán meg sem születhetnek.

Kárpátalján is huszonöt éve lettünk részesei az ott élők mindennapjainak, a szegények életének. A felbomló szovjet világhatalom romjain születő új köztársaságokban élő emberek szabadságukban új reményt nyertek, de a vágyott nyugati létbiztonság, életszínvonal tőlük még egyre távolibbnak tűnt. Az eltelt évtizedekben bebizonyosodott, hogy ebben a versenyben még az „európai térfélen” sincs garancia arra, hogy utolérjük-e mezítábl futva az előlünk kerékpárral távolodó gazdagabb országokat, de ha az elmúlt hónapok történéseit nézzük, akkor bizonyosan látszik, hogy Ukrajna nem vesz részt a versenyben, és arcát a kezébe temetve a saját sérüléseit tehetetlenül méregeti.

Huszonöt éve a kárpátaljai közösségekben tömegeknek hiányoztak a méltó emberi élethez szükséges feltételek. Hasonlóan, mint nálunk, csak még mélyebbről indultak. Teltek az évek és lassú fejlődést érzekeltünk, reménykedni kezdtünk, segítő feladataink is megváltoztak. Már gyógyászati segédeszközöket kölcsönöztünk, kerékpárokat ajándékoztunk a gyerekeknek az iskolába járáshoz, mozgássérülteket vittünk táborszni, orvosi műszerekkel támogattuk az egészségügyi intézményeket, elsősegély- és életmentő képzéseket szerveztünk laikusoknak és szakembereknek. És 2015-ben újra tüzelőt viszünk, újra élelmiszercsoportokat adunk, és gyomorszorító rossz érzések között hallgatjuk az emberek kétségbeesett szavait:

„Nem tudom kiváltani a gyógyszerem, nem tudok kimenni az utcára, nincs mit ennünk, télen meg fogunk fagyni”.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál dolgozó önkéntes, szakember már erős lélekkel bír, sokszor hallotta ezeket a mondatokat és mégsem keményedett meg a szíve, sőt ezek a szívszorító pillanatok a cselekvésében erősítik. Mégis, most valami másképpen történik. Egy generáció reménye odaveszett, ugyanonnan indulunk, mint huszonöt éve. Picit olyan ez, mint amikor gyerekkorom egyik kedvenc társasjátékában, a „Ki nevet a végén”-ben a kecsesgató helyzetben lévő bábumat kiütik és kezdődik minden előlről. Csak hogy ez itt sajnos nem játék. A Kárpátalján élő embereket, közösségeket, kiütötték – egyelőre sokkos állapotban keresik a túlélés lehetőségeit. A világ nem kínál nekik új reményt, csak azt érzik, érezhetik, hogy valamiből erőt kell meríteni, „hatost” dobni, megint és megint újrakezdeni, elindulni. A legfőbb, hogy sokan a tényleges elindulást választják, hiszen ha az ember a gyermekének sem lát már szemernyi jövőt sem, akkor könnyebben szakad el attól a közösségtől, várostól, hazától, amitől a lelkében sohasem szakad majd el, és ami örökké idegenné teheti majd a világban. A mi lehetséges megoldásaink az otthon maradóktól pedig szomorúak lesznek. Hiszen ezekben sincs ott a remény, csak túlélni segít a következő pillanatok, perceket, napokat.

Én a magam reménytelenségében mindig várom a gondviselés jeleit, irányítást, nincs ez másképp most sem. Annyival nehezebb, hogy mintha ebben a folyóban már jártunk volna, mintha ezen az úton már végigmentünk volna, és mégis a kiindulópontnál állunk ismét. Keresztény emberként azért imádkozom, hogy igazi változás, ha csoda

által is, de megtörténjen. A gondviselés, ha ételt, meleget, gyógyulást nem is ad közvetlenül, de a reményt hozza vissza a Kárpátalján élő emberek szívébe! Minden máshoz az emberi erőnk már újra elég lehet!

*Győri-Dani Lajos,
Magyar Máltai Szeretetszolgálat ügyvezető alelnök*